

Phần 3

Chương 11

Anh Tử Triệt Muốn Lừa Mặc Mặc Cái Gì?

Lúc này, bàn tay của chàng trai đang nắm lấy bông hoa, lại đối với Mặc Hi nói: “Em gái, em còn nhỏ như thế này, sao lại bán hoa ở trên đường cái vậy?”

Hử, cậu bé kia vẫn chưa đi, Mặc Hi ngẩng đầu nhìn chàng trai kia, đối với anh này, cô cũng không có chán ghét, hơn nữa còn lờ mờ có ấn tượng tốt cười nói: “Nhà em rất nghèo ạ! Mặc Mặc muốn giúp mẹ nên mới đi bán hoa kiếm tiền.”

Nhiếp Tử Triệt nghe Mặc Hi nói, trong mắt loáng qua một tia đau lòng, đứa bé này mới có bao nhiêu tuổi, anh từ nhỏ chưa từng chịu khổ, cho nên mặc dù biết rõ trên thế giới này có người nghèo nhưng còn không biết có đứa trẻ hơi lớn một tí mà đã phải ra phụ giúp công việc cho bố mẹ, cúi người xuống, giơ tay lên định sờ đầu Mặc Hi, nói nhỏ: “Em gái gọi là Mặc Mặc à, Mặc Mặc ngoan, biết nghe lời.”

Mà Mặc Hi lại di chuyển đầu để tay Nhiếp Tử Triệt rơi vào khoảng không, có chút ngưng ngững, thấy Mặc Hi mỉm cười ngọt ngào: “Mặc Mặc không thích người khác sờ đầu của mình đâu.” Để cho đứa trẻ sờ đầu mình như con nít thế kia có thể vui được mới lạ, mặc dù bây giờ cô đúng là một đứa trẻ con, hơn nữa cô phát hiện ra rằng dường như tính cách của mình ngày càng trẻ con, có thể nói dường như giả bộ nai tơ đã nhiều năm như thế nên đã thành phản xạ tự nhiên, nhưng rốt cục mà nói thì linh hồn đã 20 tuổi vẫn không có thói quen như thế.

“À! À!” Nhiếp Tử Triệt thu tay về, sau đó mới tiếp theo nói, “Gia đình Mặc Mặc rất khó khăn sao?”

“Đúng vậy! Nhưng Mặc Mặc rất hạnh phúc!” Mặc Hi cười trả lời, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc chiếu sáng như theo lời nói của cô.

Nhiếp Tử Triệt nhìn đứa trẻ trước mắt này, vừa bắt đầu chỉ là đột nhiên thấy cô bé ngồi ở trong bụi hoa, tại thành thị huyền ảo này thậm chí có một loại cảm giác ảo mộng, anh yêu thích nhiếp ảnh nên nhìn không được mà chụp ảnh cô bé đó, mà càng tiếp xúc càng phát giác được cô bé thật sự rất khả ái không chỉ là cái mặt nhỏ xinh kia, còn có cái nụ cười kia, giọng nói ngọt ngào kia, anh đột nhiên phát hiện chính mình rất muốn giúp cô bé đó, về mặt chân thành đối diện với Mặc Hi mà nói: “Nếu không, Mặc Mặc đến làm người mẫu chụp ảnh cho anh Tử Triệt đi, anh Tử Triệt có thể cho Mặc Mặc rất nhiều tiền lương.”

Lời này nếu như người bình thường nghe nhất định tưởng anh ta lừa trẻ con rồi, trong lòng Mặc Hi nghĩ đến nhưng cô biết rõ anh ta thật tâm muốn giúp

chính mình, trong ánh mắt tinh thuần kia tràn đầy sự chân thành, ngẩng đầu lên Mặc Hi còn chút nghi ngờ nói: “Hóa ra anh là Tử Triệt a, nhưng mà anh Tử Triệt a, anh muốn lừa gạt Mặc Mặc cái gì?”

“Ah!?” Sắc mặt Nhiếp Tử Triệt kinh ngạc nhưng tiếp theo nhớ lại lời chính mình vừa mới nói, sao lại nói như thế với một đứa trẻ bảy tuổi chứ, thật là... Sắc mặt hồng lên, vội vàng xoa tay, có chút lắp bắp nói: “Cái... cái kia, Mặc Mặc đừng hiểu lầm! Anh Tử Triệt không phải có ý tứ này, không đúng... không đúng! Thật sự không phải!”

“Ha ha ha được rồi.” Mặc Hi cười khanh khách đứng dậy, ánh mắt cong lên như vàng trắng nhìn Nhiếp Tử Triệt, cười nói: “Anh Tử Triệt thật đáng yêu ah!”

“Ách...” Nhiếp Tử Triệt xấu hổ, trong lòng bối rối bị một đứa trẻ 7 tuổi nói mình đáng yêu, thật là...

Có chút ngượng ngùng đối với Mặc Hi nói: “Mặc Mặc không thể nói anh Tử Triệt đáng yêu, từ ngữ đáng yêu này là dùng để nói mấy đứa bé như Mặc Mặc vậy.”

“Thế nhưng mà Mặc Mặc cảm thấy là anh Tử Triệt rất đáng yêu mà, có phải anh Tử Triệt cũng là trẻ con như Mặc Mặc không?” Mặc Hi phát hiện bé trai này thật sự rất thú vị nhìn không được mà tiếp tục chọc ghẹo.

“Ách...” Nhiếp Tử Triệt không biết nói thế nào, sau đó này đột nhiên truyền tới tiếng chuông “Chúng ta rất muốn vui vẻ, thiên sứ sẽ chờ lấy chúng ta, cùng đi tới ngày mai!” Một tiếng hát của đàn ông rất dịu dàng và từ tính, nghe rất hay. Mà Nhiếp Tử Triệt cảm thấy tiếng chuông điện thoại này thật sự là cứu tinh của anh, hóa giải ngượng ngùng giúp anh, lấy ra di động nói tiếp “Này? Anh vẫn tốt chứ.”

“ Ah... Đã biết, tôi sẽ trở về ngay.”

“Uh, gặp lại.”

Nói xong, Nhiếp Tử Triệt cất điện thoại đi, xé một tờ giấy từ quyển vở ở bên người sau đó dùng bút viết số điện thoại, chân thành nói: “Nếu Mặc Mặc cần anh Tử Triệt giúp việc gì thì có thể gọi theo số điện thoại này nhé, bây giờ anh Tử Triệt phải đi về rồi, Mặc Mặc cầm lấy nha.”

Tiếp lấy giấy trên tay Nhiếp Tử Triệt để lại đây, Mặc Hi đút vào túi, liền cười nói, “Vâng, Mặc Mặc đã biết, anh Tử Triệt đi thông thả nha.”

Nhiếp Tử Triệt nhìn Mặc Hi cười phồng má, thì vừa cười vừa vẫy tay, xoay người rời đi.

Đúng là một cậu bé thiện lương nhỉ, nhìn bóng lưng Nhiếp Tử Triệt, Mặc Mặc nghĩ thế, tiếp theo ngồi ở trên ghế, bắt đầu hấp thu năng lượng.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Chu Tiểu Trúc trở về, đứng trước Mặc Hi, “Mặc Mặc đợi có mệt mỏi không? Đều do mẹ không tốt, đi lâu như vậy.”

“Không có ạ, Mặc Mặc không mệt.” Mặc Hi cười tươi mà nói, bảy năm dùng năng lượng cải tạo thân thể, không nói có nhiều lợi hại, đến thời gian này một chút mệt mỏi cô cũng không có, đừng nói là mệt mỏi, thế nhưng mà cô thử qua một tay dùng sức đánh vào trên cây, cũng chỉ là chấn động nhẹ mà thôi, không có cảm giác đau đớn hơn nữa sức chịu đựng, khí lực thì càng không cần nói, nếu không chế dòng điện bao vây trên tay thì có thể đánh thủng thân cây, bây giờ cô cũng không hề cần khống chế năng lượng bên trong linh hồn để cải tạo thân thể nữa, mà là từ bên ngoài hấp thu năng lượng, đầu tiên đi một vòng quanh thân sau đó mới tiến vào linh hồn cho nên mới nói bây giờ cô có thể tùy thời tùy khắc đều cải tạo thân thể.

“Uh! Đến đây, đồng sự của ba ba cho kẹo đường, cho Mặc Mặc ăn này.” Chu Tiểu Trúc cười, rồi lấy hai cái kẹo từ trong túi đưa cho Mặc Hi.

Mặc Hi cầm lấy, mặt nhỏ tươi cười mà nói, “Cám ơn mẹ. Mẹ là tốt nhất.” Mặc dù cô cũng không thích ăn đồ ngọt, nhưng cũng không ghét, là Chu Tiểu Trúc cho cô, cô sẽ nhận như vậy Chu Tiểu Trúc cũng sẽ vui vẻ.

Chương 12

Trăm Nguyên Nhân Dẫn Phát Sự Kiện

Quả nhiên, khi ấy Chu Tiểu Trúc nghe như vậy liền mở miệng cười, “Bẹp” một ngụm tại khuôn mặt Mặc Hi.

Khi ngồi trên ghé bán hoa, Mặc Hi ở tại trong lòng Chu Tiểu Trúc, trông như là đi ngủ kỳ thật là đang hấp thu năng lượng.

Chu Tiểu Trúc nhìn Mặc Hi ở trong lòng, trong lòng tràn đầy áy náy, con từ bé đã không được hưởng thụ cái gì hơn nữa nhỏ như thế lại phải phụ giúp bố mẹ, bản thân mình không xứng làm mẹ, nói rằng sẽ không để cho con phải chịu thiệt thòi, thế nhưng mà...

Trông lâu như thế chắc là đã mệt, bây giờ đã ngủ rồi, vừa mới nói cái gì mà không mệt.

Lấy áo ngoài phủ lên trên người Mặc Hi, tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng Mặc Hi, để con ngủ ngon hơn.

Gần đến hết ngày, sau khi bán bó hoa nhỏ xong, Chu Tiểu Trúc chuẩn bị thu thập, khi đó Mặc Hi đã tỉnh, xách giỏ hoa theo Chu Tiểu Trúc trở về, bên cạnh cũng thấy chú Kha Lượng đang dọn hàng.

Kha Lượng nhìn Mặc Hi lộ ra vẻ từ ái nói: “Mặc Mặc à, cầm cái đó có mệt hay không vậy, nếu không để chú Kha cầm giúp cháu nhé.”

Mặc Hi chỉ cười cười, lắc đầu cười nói: “Không cần đâu ạ, cám ơn chú Kha, Mặc Mặc không mệt đâu ạ.”

“A.” Kha Lượng thấy Mặc Hi nói như vậy cũng không hề nói điều gì nữa, Mặc Mặc vẫn hiểu chuyện như thế a.

Lúc này, Chu Tiểu Trúc quay đầu đối với Kha Lượng cười nói: “Cám ơn anh Kha vừa rồi để ý Mặc Mặc.”

“Không đâu.” Kha Lượng hào sảng cười nói: “Mặc Mặc rất lợi hại, nhỏ như thế mà cũng biết bán hàng, ta cũng không giúp được cái gì.”

“Hả? Bán cái gì?” Chu Tiểu Trúc nghi ngờ nói: “Bán cái gì cái gì?”

“À? Tiểu Trúc! Em còn không biết đi, em vừa đi ra ngoài là Mặc Mặc đã tự mình bán, nói đến đây, Mặc Mặc rất lợi hại đấy. Tiểu Trúc! Em có con như Mặc Mặc thật là tốt!” Nhìn thấy Chu Tiểu Trúc nghi hoặc, Kha Lượng nghĩ có lẽ là Mặc Mặc còn không có nói cho Tiểu Trúc, khen Mặc Hi một trận.

Chu Tiểu Trúc nghe như vậy, liền nghiêng đầu đối với Mặc Hi nói, “Là như vậy sao?”

“À? Đối với việc này, không phải chú Kha nhắc tới thì Mặc Mặc thật sự quên mất.”

Mặc Hi nghe thấy, chỉ mãi tu luyện nên quên không nói chuyện này cho mẹ biết, sau đó từ trong túi móc ra một trăm đồng kia giao cho Chu Tiểu Trúc, nói: “Đây là tiền Mặc Mặc bán hoa.”

Chu Tiểu Trúc xem xong, sợ đến nhảy dựng, 100 đồng a, có thể mua hết đồng hoa đại kia, lúc này sắc mặt Tiểu Trúc có đen đi một chút, mà Kha Lượng bên cạnh cũng cả kinh nói: “Mặc Mặc thật lợi hại a, bán được một trăm đồng tiền hoa.”

“Khanh khách!” Mặc Hi cười, áp ứng nói: “Không có trả giá.”

Kha Lượng cũng không có nói gì nữa, chỉ là cho Mặc Hi một ngón tay cái. Mà Chu Tiểu Trúc không biết chuyện quan trọng thế nào, trên đường đi đều trầm mặc. Mặc Hi cũng phát hiện được Chu Tiểu Trúc khác thường nhưng không biết là vì cái gì.

Tại giao lộ thì tạm biệt Kha Lượng, không đến một hồi Mặc Hi và Chu Tiểu Trúc cũng về đến nhà, mà vừa về tới nhà Chu Tiểu Trúc liền quay người cầm tiền lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn Mặc Hi, trầm mặc không nói.

Mặc Hi bị nhìn thấy bị mê hoặc, buông giỏ hoa xuống, miệng nhỏ giương lên đối với Chu Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi: “Mẹ? Sao vậy?”

Trong mắt Chu Tiểu Trúc loáng qua một tia đau lòng sáng rọi, trầm giọng nói, “Mặc Mặc, 100 đồng tiền này là con bán hoa được sao?”

“Đúng a.” Mặc Hi trả lời chắc chắn.

“...” Chu Tiểu Trúc lại trầm mặc một hồi, trong mắt đều là đau lòng cùng với tội lỗi, đối với Mặc Hi trầm giọng nói: “Mặc Mặc! Tại sao con có thể lừa mẹ đây.”

“Hả?” Mặc Hi càng thêm mơ hồ, hỏi: “Mặc Mặc lừa mẹ cái gì vậy?”

“Con còn không chịu thừa nhận!” Giọng nói của Chu Tiểu Trúc lên cao, tiếp theo lại khôi phục sự dịu dàng, đối với Mặc Hi nhẹ giọng nói, “Mặc Mặc! Cho mẹ biết làm sao có được số tiền kia? Mẹ sẽ không mắng Mặc Mặc đâu.”

“Là Mặc Mặc bán hoa mà!” Mặc Hi không rõ Chu Tiểu Trúc vì cái gì lại như vậy, có thể xác định tiền này có phải là cô bán hoa hay không? Đúng vậy a.

“Mặc Mặc!” Chu Tiểu Trúc thật sự tức giận, sắc mặt chìm xuống, con người tức giận chớp động, nhìn Mặc Hi, nói: “Mặc dù trong nhà chúng ta nghèo, nhưng là có tôn nghiêm có nhân cách, mẹ biết rõ Mặc Mặc còn nhỏ, thế nhưng mà bé ngoan là không thể nói dối, mẹ lại hỏi lần nữa tiền này là làm sao mà có?”

Mặc Hi đại khái cũng được nguyên nhân Chu Tiểu Trúc tức giận rồi, thế nhưng mà này tiền thật là cô bán hoa đó a, không thể cải biến được sự thật này, chỉ có nói tiếp: “Tiền này thật sự là tiền Mặc Mặc bán hoa mà.”

“Quý xuống!” Mặc Hi mới nói xong, Chu Tiểu Trúc liền gào thét một tiếng, mặt tràn đầy bi thống cùng với tội lỗi, nhìn Mặc Hi, trẻ con cuối cùng vẫn là trẻ con, mặc kệ Mặc Mặc rất nghe lời, làm sai sự tình đều là người làm mẹ này không có giáo dục tốt.

“...” Mặc dù Mặc Hi tự nhận là chính mình không có lỗi, nhưng chứng kiến dáng vẻ của Chu Tiểu Trúc bi thống, trong lòng cũng nắm chặt lại, chân mày loạn thành một đoàn liên quý trên mặt đất, an ủi Chu Tiểu Trúc: “Mẹ đừng tức giận, Mặc Mặc nói đều sự thật! Không có lừa mẹ a.”

Thấy Mặc Hi đến bây giờ còn cố tự an ủi lấy mình, Chu Tiểu Trúc lại đau lòng, Mặc Mặc là đứa trẻ nghe lời, tại sao có khả năng làm những cái sự tình trộm kê trộm chó kia được, thế nhưng mà, sự thật liền là như vậy, làm sao bán hoa mà có thể bán được 100 đồng tiền, đều do bà bình thường chỉ cố làm việc, đều không có làm tốt công tác giáo dục, đều là lỗi của bà. Nghĩ đến, cái tội lỗi kia, trong mắt đã dần dần phủ đầy nước.

Đối với Mặc Hi nói: “Mặc Mặc, mẹ đều muốn tốt cho con, cho nên cho mẹ biết được không, rốt cuộc tiền này ở đâu mà ra.”

“...” Đương nhiên Mặc Hi biết rõ là Chu Tiểu Trúc muốn tốt cho cô, chỉ là cái kia thật là bán hoa được đó a, sớm biết sẽ là như vậy thì cô sẽ không bán, bây giờ cô nói cái gì, Chu Tiểu Trúc đều không tin, chỉ có thể trầm mặc.

Mà ở trong mắt Chu Tiểu Trúc, bây giờ Mặc Hi trầm mặc coi như là cam chịu vậy, quả nhiên là lỗi của bà, luôn nhận biết là Mặc Mặc thật biết nghe lời, liền không có quá mức đi chú ý giáo dục trẻ con, bây giờ làm ra sự tình như vậy. Nghĩ đến cái sự tình kia nước mắt lại chảy ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mặc Hi cũng mặc kệ, vội vàng đối với Chu Tiểu Trúc nói: “Mẹ! Mẹ đừng khóc, Mặc Mặc biết sai rồi, mẹ đừng khóc ah.”

Chương 13

Giải Quyết

Chi vì một câu nói như vậy của Mặc Hi, nước mắt Chu Tiểu Trúc chảy càng nhiều.

Sau đó, cửa bị mở ra, Mặc Phàm tiến vào, mới vừa tiến vào, liền chứng kiến việc này, sững sờ, tiếp theo lên bước phía trước nói: “Có chuyện gì quan trọng sao, Mặc Mặc? Mặc Mặc! Sao con lại quỳ trên mặt đất vậy, nhanh đứng dậy, nếu quỳ thế này mà bị đau thì làm sao bây giờ a!”

Mặc Hi liếc nhìn Chu Tiểu Trúc, không có nói chuyện. Mặc Phàm cũng biết nhất định phát sinh sự tình gì rồi, thấy Mặc Hi không dậy nổi, vội vàng đi đến trước mặt Chu Tiểu Trúc, thấy khuôn mặt lê hoa đái vũ kia, kinh hoàng nói: “Xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Trúc! Tiểu Trúc, em đừng khóc, nào, nói cho anh biết.”

“A, A Phàm, đều là lỗi của em! Đó đều là lỗi của em! Không có giáo dục Mặc Mặc cho tốt, đều là lỗi em, ô... ô.” Chu Tiểu Trúc đang nghẹn ngào nói, hồng hết cả mắt.

Mặc Phàm vuốt ve Chu Tiểu Trúc, lau nước mắt cho Tiểu Trúc, vừa an ủi vừa lo lắng nói: “Trước đừng khóc a, nói cho anh biết, có chuyện gì a.”

Sau khi Chu Tiểu Trúc một câu một câu đem sự tình đại khái giải thích phát sinh cái gì, cầm 100 đồng kia lên, tội lỗi nức nở nói: “Đều là lỗi tại em, không xứng đáng làm mẹ.”

Sau khi Mặc Phàm nghe xong thì sắc mặt liền trầm xuống, mặc dù ông nghèo, nhưng là ông giống như Chu Tiểu Trúc nói lúc trước đây, nghèo ít nhất còn có tôn nghiêm và nhân cách chính mình, đối với Mặc Hi đang quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói: “Mặc Mặc, con nói đi, rốt cuộc là có được số tiền này như thế nào? Không được lừa ba ba.”

“Thật là Mặc Mặc bán hoa mà.” Mặc Hi chân thật nói, cô biết rõ nếu như không nói rõ thì việc này thật sự sẽ không tốt, thấy bộ dạng Chu Tiểu Trúc đau lòng, cô cũng không vui vẻ gì.

Mặc Phàm đã trầm mặc một hồi, mới nói: “Cái kia vì cái gì lại bán được nhiều tiền như thế a.”

“Trên người Mặc Mặc không tiền lẻ, anh trai đó liền nói không cần thôi lại.” Mặc Mặc đáp lại, may mà Mặc Phàm hỏi đến điểm mấu chốt này.

Sau đó, Chu Tiểu Trúc cũng ngừng thút thít nỉ non, nghe lời này của Mặc Hi, lại không giống như nói dối, chính mình thế nào không nghĩ đến điểm này, thế nhưng mà, cũng không biết Mặc Hi nói có phải là sự thật hay không, chỉ hi

vọng con bé nói là sự thật a, đối với Mặc Mặc hỏi: “Mặc Mặc có cái gì có thể chứng tỏ chính mình nói chính là lời thật không?”

Bị Chu Tiểu Trúc hỏi như vậy, Mặc Mặc chợt nhiên nghĩ đến cái tờ giấy chàng trai gọi là Triệt kia cho mình, liền móc từ túi ra, đưa cho Chu Tiểu Trúc rồi nói: “Anh trai kia cho Mặc Mặc số điện thoại liên hệ.”

“Hả?” Chu Tiểu Trúc nhận lấy tờ giấy. Không rõ vì cái gì người nọ còn để lại tờ giấy cho Mặc Mặc, nhưng có cái này cũng có thể chứng tỏ Mặc Mặc nói là thật hay giả rồi.

Mặc Mặc ở một bên nhìn, liền vội vàng ôm lấy Mặc Mặc trên mặt đất, đối với Chu Tiểu Trúc nói, “Đi sang anh Lượng mượn điện thoại để gọi đi, thiệt là, quý lâu như thế, Mặc Mặc có đau nhức không?” Trong lòng Mặc Mặc đã tin tưởng lời Mặc Mặc nói rồi.

“Không đau a.” Mặc Mặc cười đáp lại.

Ba người đi đến nhà Kha Lượng, muốn mượn điện thoại gọi một lúc, cũng không nói gì, cho Chu Tiểu Trúc gọi đi. Chỉ thấy Chu Tiểu Trúc nhắc cái kia điện thoại lên, cầm điện thoại rồi nói chuyện.

“Ah, chào cậu.”

“Ách... Tôi không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi cậu nhận ra một đứa bé tên là Mặc Mặc không?”

“Ah, cái kia... hôm nay cậu có mua hoa của Mặc Mặc không?” Đang nói, tâm tư có chút trống rỗng nhìn Mặc Mặc một cái.

“Ah, ah! Không, không có gì. Tôi là mẹ nó, xin hỏi có phải cậu cho nó một trăm đồng không?”

“À. Tôi đã biết, cảm ơn cậu! Tốt, tốt, đã biết.”

Tắt điện thoại, trong mắt Chu Tiểu Trúc tràn đầy tội lỗi nhìn Mặc Mặc, áy náy nói: “Mặc Mặc, Mặc Mặc, xin lỗi! Đều là lỗi của mẹ, để con phải chịu oan ức rồi! Đều do mẹ, Mặc Mặc.”

“Mặc Mặc không trách mẹ, mẹ là muốn tốt cho Mặc Mặc, Mặc Mặc biết rõ mà.” Mặc Mặc cười nói, không có cái gì quan trọng hơn so được với Chu Tiểu Trúc khôi phục vui vẻ.

“Mặc Mặc...” Hốc mắt Chu Tiểu Trúc lại hồng, đều do bà.

Mặc Mặc nhìn, nói: “Tốt rồi tốt rồi, không việc gì là tốt rồi, em cũng thiệt là, thế nào không hiểu rõ đã để Mặc Mặc quý xuống vậy.”

“Em...” Chu Tiểu Trúc cắn cắn bờ môi, đối với Mặc Mặc nói: “Em biết lỗi rồi, Mặc Mặc cho mẹ biết, con muốn cái gì, mẹ đều mua cho Mặc Mặc, bồi thường cho Mặc Mặc, được không?”

“Vâng? Thật sự sao?” Mặc Hi vừa cười vừa nói, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Chu Tiểu Trúc, kêu lên: “Mẹ là tốt nhất rồi.”

Sắc mặt Chu Tiểu Trúc mới tốt hơn nhiều, cười nói: “Nói a, Mặc Mặc muốn cái gì? Mẹ nhất định đồng ý.”

“Vâng...” Mặc Hi trầm ngâm một hồi, mới nói: “Mặc Mặc muốn nhất đọc tạp chí, chính là đọc sách trong cửa hàng Đọc Trăm Sách.” Mới bắt đầu Mặc Hi muốn đi xem sách, cô phát hiện ngôn ngữ của thế giới này giống ngôn ngữ Trung Quốc, cho nên không sợ xem không hiểu, muốn đọc sách thì có thể đến cửa hàng đọc nhưng chỉ có thể đọc ở trong cửa hàng không được mang ra ngoài, chỉ cần phải trả ba mươi đồng, cũng không phải quá khó khăn gì.

Chu Tiểu Trúc nghe như vậy, mặc dù không rõ vì sao Mặc Hi lại muốn cái này, bà xem cũng không hiểu a, có thể nói lại thế nào, hôm nay là bà sai, hơn nữa nhìn dáng vẻ Mặc Hi đầy chờ mong, mặc dù tiêu đến ba mươi đồng, thế nhưng mà vừa vặn hôm nay Mặc Hi mang về 100 đồng tiền, cho nên vẫn có thể mua. Hơn nữa bà cũng đã chấp thuận rồi, cười nói: “Được, ngày mai mẹ sẽ cho Mặc Mặc.”

“Hay quá! Mẹ thật tốt ah!” Mặc Hi gọi một tiếng, thấy Chu Tiểu Trúc dường như hoàn toàn khôi phục lại, trong lòng cũng yên tâm.

Mà lúc này, Mặc Phàm cũng cười nói: “Tốt rồi, sau này đều phải đem sự việc làm rõ rồi hãy kết luận, hơn nữa Mặc Mặc của chúng ta nghe lời như thế, sao lại có thể làm ra việc như vậy chứ, bây giờ thì tốt rồi, về nhà thôi.” Nói xong, lại đối với Kha Lượng nói: “Cám ơn anh Kha rồi.”

Kha Lượng lắc lắc tay: “Nói cảm ơn làm gì! Sau này đối với Mặc Mặc tốt một chút, thiệt là, lần sau nếu lại ức hiếp Mặc Mặc nữa, tôi sẽ không khách khí với hai người, hừ hừ.” Có chút thị uy trùng trùng mắt.

Chu Tiểu Trúc liền nói, “Sẽ không, sẽ không rồi, đều là tại tôi không đúng.”

“Tốt rồi, về nhà thôi.” Mặc Phàm hoan hô một tiếng, liền vuốt ve đầu Mặc Hi, kéo lấy Chu Tiểu Trúc cùng về nhà.

Chương 14

Phương Nặc Nho

“**C**háu chào Chú Kỳ ạ!” Tiếng nói ngọt ngào vang lên.

Kỳ Phi ngồi ở bên trong quây thu tiền ngẩng đầu lên rồi nở nụ cười từ ái với người đến: “Là Mặc Mặc đến à, vẫn chào buổi sáng như thế.”

“Vâng.” Mặc Hi đối với chú Kỳ bên trong quây thu tiền rất lễ phép gật đầu, cười đáp lại, Kỳ Phi là đàn ông sắp 40 tuổi là ông chủ cửa hàng sách, mà ở một tháng trước, Chu Tiểu Trúc giúp Mặc Hi làm cái túi đựng sách, hàng ngày Mặc

Hi đều đến cửa hàng này từ sớm để đọc sách, một đến hai về cho nên rất quen thuộc mọi người trong cửa hàng.

Mà người trong cửa hàng sách cũng đều rất vui vẻ, đứa bé gái này đáng yêu lại hiểu lễ phép, luôn thấy Mặc Hi nở nụ cười, đương nhiên Kỳ Phi cũng như thế.

Sau khi chào Kỳ Phi thì Mặc Hi liền theo thói quen đi đến từng đồng kệ sách để tìm sách đọc, tìm được một quyển gọi là ‘Vật chất luận’ giống như kiểu sách vật lý, sau đó đi tới bên ghế, đứng ở phía trên rồi lấy quyển sách đó xuống, ngồi vào chỗ gần cửa sổ, đó là vị trí của Mặc Hi ngồi mỗi ngày, dựa vào song cửa có ánh mặt trời chiếu rọi, mà song cửa này ở trong cửa sổ rất lớn đặt sát mặt đất cho nên mọi người ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy bên trong.

Nhìn quyển sách trong tay, mở từng trang ra, đọc sách trong vòng một tháng, để Mặc Hi có chút cao hứng và cũng có ít thất vọng, cao hứng ở đây là có nhiều loại giống Trung Quốc, thất vọng là mặc dù có nhiều thứ giống Trung Quốc nhưng bản chất lại khác nhau, ví dụ đơn vị ở đây cũng là cm, mét, ngàn mét v...v, số đếm cũng là 1, 2, 3, 4, chữ viết là hán tự, vật lý học cũng như thế, nhưng hết lần này tới lần khác rất nhiều tổ hợp khoa học kỹ thuật lại thì hoàn toàn khác nhau, tựa như di động, TV... không chỉ khác tên mà ngay cả thành phần cấu tạo đều không giống, ở đây phần lớn đều dùng loại năng lượng đặc thù cung ứng, làm cho những tri thức lúc trước của Mặc Hi trở thành vật trang trí không hề có tác dụng gì.

Vuốt vuốt mắt có chút đau xót, sau đó, một ly sữa bò đưa tới bên cạnh bàn Mặc Hi, Mặc Hi còn không có nhìn đến người liền cười nói: “Cám ơn anh Nho.” Ngẩng đầu lên, đúng là người trong dự đoán.

Một thân quần áo lao động màu trắng, dáng người thon dài, búi tóc màu nâu đen mềm mại, con mắt cũng là màu nâu đầy, rất dịu dàng, môi màu trắng nhạt nhẹ nhàng cong lên, làm cho người ta lâm vào cảm giác như tắm gió xuân, là một chàng trai rất đẹp lại ôn nhu, khoảng chừng 16, 17 tuổi, lại bày ra bộ dạng già trước tuổi tác, đối với Mặc Hi nhẹ nhàng nói: “Mặc Mặc lại không có ăn điểm tâm ư, như vậy đối với thân thể không tốt nha.” Thanh nhã như gió.

Mặc Hi khả ái cười, có chút hương vị làm nũng, nói: “Không phải còn có anh Nho sao? Mặc Mặc biết chắc anh Nho sẽ cho Mặc Mặc một ly sữa bò, ha ha!”

Phương Nặc Nho nhìn Mặc Hi với ánh mắt dịu dàng kèm theo sùng nịnh, theo đó là cái ngữ khí ôn nhu kia có hiện lên một chút vô lại nói: “Nếu ngày nào đó anh Nho mất đi, Mặc Mặc sẽ làm sao bây giờ đây này?”

“Thì Mặc Mặc cũng chỉ có thể để bụng đói thôi.” Mặc Hi nghiêng đầu, đau khổ nói.

“Thế nên anh Nho không thể đi nha.” Phương Nặc Nho cười nhạt đi. Nhìn cái mặt nhỏ xinh xắn của Mặc Hi, “Mặc Mặc từ từ đọc sách đi, anh Nho phải đi làm việc, thừa dịp sữa bò còn nóng thì nên uống ngay.”

“Vâng! Mặc Mặc biết rõ, anh Nho đi đi.” Mặc Hi liền cười vẫy vẫy tay, rồi cầm ly sữa bò trên bàn uống lên uống.

Phương Nặc Nho cười cười, xoay người đi sửa sang lại sách vở.

Nhìn bóng lưng Phương Nặc Nho, Mặc Hi cười, Phương Nặc Nho này cũng là một nhân viên làm việc trong cửa hàng sách này, là tại một lần Mặc Hi không với được quyển sách ở trên cao, Phương Nặc Nho xuất hiện, giúp cô cầm xuống, lần thứ nhất gặp mặt của hai người là như vậy, tiếp theo nói chuyện, sau này mỗi ngày Mặc Hi đều đến đây nên hai người liền quen thuộc, mà mỗi ngày Phương Nặc Nho đều chuẩn bị một ly sữa bò cho Mặc Hi, Mặc Hi cũng đã thành thói quen, mà này bên ngoài bên trong có thêm nhiều khách nữ đều là vì Phương Nặc Nho mới tới, ai bảo quá đẹp trai làm chi, còn không phải đẹp trai bình thường, hơn nữa còn dịu dàng như vậy, trở thành người mà tất cả khách hàng nữ yêu thích.

Uống sữa bò xong, Phương Nặc Nho cũng đi lại đây lấy ly, đồng thời đưa cho Mặc Hi một cái khăn mùi soa giấy, Mặc Hi vui thích ha ha nhận lấy, lau miệng, vứt giấy vào bên trong thùng rác rồi tiếp tục xem sách.

Nói thật, lúc nhân viên làm việc cùng với khách nhân trong cửa hàng đang nhìn Mặc Hi đều sẽ kỳ quái vì cái gì cô thấy đọc được vậy, dường như có thể hiểu, không có khả năng nha, đứa bé mới 7 tuổi có thể xem hiểu mấy chữ này, cho nên chỉ coi là đứa trẻ thấy thú vị khi cầm sách, cũng mặc kệ cô.

Đến buổi trưa, sau khi ánh mặt trời lên cao, chiếu thẳng lên thủy tinh, mà Mặc Hi an tĩnh nhìn sách trên bàn, thân hình bị ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phát tán ra huỳnh quang, cái mặt nhỏ xinh kia như em bé, xinh đẹp đáng yêu có cảm giác không chân thật. Người đi qua đường đều là không khỏi tròn xoe mắt.

Sau đó, trên đường phố đột nhiên có một trận hoảng loạn, chỉ trên bầu trời có mấy chiếc xe bay cấp tốc bay đến, không đúng, mấy chiếc xe bay này đang đuổi theo một đứa trẻ khoảng chừng 10 tuổi.

Chỉ thấy bé trai kia đang điều khiển xe nhanh chóng từ trên trời lướt xuống mặt đất rồi nói, “Đã bảo bọn anh là đừng có theo bản thiếu gia rồi, bản thiếu gia chơi chán thì sẽ trở về, đuổi theo làm gì!”

Mấy cái xe bay kia cũng theo bé trai từ không trung lướt xuống mặt đất, bên trong truyền tới một giọng nói của đàn ông, “Kỳ thiếu gia! Xin mời ngài về cùng với chúng tôi, bằng không ông chủ sẽ tức giận đó.”

“Cắt! Ông già kia tức giận hay không thì liên quan gì tới bản thiếu gia, hừ hừ, các người đã muốn đuổi theo, đừng có quản bản thiếu gia.” Đứa bé nói, ngay sau đó lóe lên màu lục nhạt sáng rọi, chạy với tốc độ nhanh hơn. “Hắc hắc, muốn đuổi theo bản thiếu gia? Không đơn giản như vậy.”

Ngay tại lúc đứa bé trai đắc ý, bé trai ngẩng đầu lên thì vẫn thấy mấy xe bay đó bám theo cậu, trong lòng cậu rất giận dữ, lập tức bay xuống mặt đất, lại

không giảm phanh làm cho mọi người ở dưới mặt đất kinh hoàng chạy toán loạn, khi mọi người tưởng đứa bé kia sẽ đâm phải mặt đất thì một tay của bé vừa động thì cái xe kia liền quay tròn, nổi trên mặt đất, khóe miệng bé trai kia cong lên, nhìn thấy biểu hiện của mấy người này thì cười rất đắc ý, rồi tăng tốc độ định chạy trốn, nhưng lúc này đột nhiên bé trai ngừng mặt lên, thấy Mặc Hi ngồi ở bên trong song cửa, nhất thời sững sờ.

Chương 15

Đứa Trẻ

Đúng lúc này, Mặc Hi đang vặn duỗi eo, liền nghe thấy tạp âm ở bên ngoài. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt của bé trai, hai người vừa vặn nhìn nhau, bé trai ngây ngốc, lúc đầu Mặc Hi cũng có chút mê man, mãi về sau mới hiểu rõ thì lại vui vẻ, có chút cười trộm.

Về mặt cậu bé ngây ra, cho đến khi một tiếng “Phanh...” vang lên, sau đó bé “Ah!” lên một tiếng hét thảm.

Chỉ thấy cậu bé đâm vào cột điện, mà ngay sau đó, mấy chiếc xe bay dừng tại bên cạnh cậu bé đó, có hai người từ trong xe đi ra, khom lưng đối với cậu bé nói: “Kỳ thiếu gia, mời ngài trở về cùng chúng ta”. Nói xong, cũng không đợi cậu bé trả lời, trực tiếp bắt lấy cậu bé. Mà cậu bé đó vẫn nhìn về phía Mặc Hi, cũng không nhúc nhích.

Lúc này Mặc Hi đã mở miệng cười to, đứa trẻ này cũng quá thú vị đi, vừa mới còn nghiêm túc nhìn mình, cũng không nhìn cột điện ở phía trước. Khi đó cô đã nghĩ không biết cậu bé đó có đụng vào hay không, không nghĩ đến nhìn thấy đụng thật, thật là cường đại a! Mặc Hi đùa bỡn cười, ngăn cách lấy song cửa, đối diện với ánh mắt của thằng bé trai đang nhìn mình mà giơ cao ngón tay cái lên.

Mà đứa bé trai kia vừa thấy, lại nở nụ cười ngây ngốc, bộ dạng ngốc nghếch kia làm cho Mặc Hi thấy buồn cười. Cho đến khi bé trai kia bị kéo lên xe, chạy đi mất.

Mặc Hi thu hồi ánh mắt, nhìn lên trời, tới lúc về nhà ăn cơm rồi. Đứng dậy, đem sách trả về chỗ cũ, liền đối với những người gặp qua nói tạm biệt.

“Chị Thiên! Hẹn gặp lại.”

“Ah, phải đi rồi à, Mặc Mặc! Hẹn gặp lại.”

“Anh Nho! hẹn gặp lại.”

“Uh Mặc Mặc! Hẹn gặp lại.”

“Chú Kỳ hẹn gặp lại.”

“Nha. Phải về nhà ăn cơm à, hẹn gặp lại.”

Mặc Hi đi tới con đường về nhà.

Lúc này, tại căn phòng trong ngôi biệt thự xa hoa, cửa bị đánh “Bang bang” vang dội, còn có tiếng nổi giận của đứa bé: “Mở cửa!!! Mở cửa cho con!!! Con muốn ra ngoài!!! Thả con ra ngoài!!!”

“Ông già chết tiệt! Thả con ra ngoài! Con muốn đi ra ngoài!!”

“Có nghe thấy không!! Con muốn đi ra ngoài!!”

Về mặt của vệ sĩ trông cửa không thay đổi, tiểu thiếu gia không an phận lấy một ngày, nhưng vẫn cung kính nói: “Kỳ thiếu gia, lão gia nói không thể thả Kỳ thiếu gia đi, xin Kỳ thiếu gia thứ lỗi.”

Lúc này, bên trong cửa chính là bé trai đã đua xe trên phố. Thấy phản kháng không hiệu quả, bé trai cũng ngừng gõ cửa, cửa phòng vốn là dùng nguyên liệu đặc biệt để làm, không phải chỉ dùng một chút lực là có thể đánh vỡ. Mất đi nhuệ khí cậu bé đi đi lại lại trong căn phòng rộng lớn, rồi nhảy phắt lên giường, đưa mắt nhìn trần nhà.

Đột nhiên nhớ đến gương mặt sau song cửa thủy tinh kia, thật là đáng yêu...

Tâm tình kích động đứng dậy, khuôn mặt non nớt hiện lên hai đoàn ửng hồng. “Ha ha, ha ha.” Cười ngây ngô.

Bé gái kia đối với mình giơ lên ngón tay cái, có phải cũng cảm thấy mình rất đẹp trai hay không, còn cười với mình nữa.

“Ha ha! Ha ha!!!” Cuối cùng cười càng lớn, tươi cười thật ngu ngốc. Trong lòng vệ sĩ ở ngoài cửa buồn bực, có khi nào Kỳ thiếu gia tức giận đến ngốc luôn hay không?

“Cái gì!!!” Một tiếng rống từ An Lâm Đường, bên trong khu biệt thự quý tộc xa hoa truyền đến.

Chỉ thấy tại trong phòng khách rộng lớn, một bé trai khoảng mười tuổi túm lấy cổ áo một người đàn ông khoảng hai mươi lăm tuổi, gào thét nói: “Cha nói lại lần nữa cho con!”

“Tiểu Kỳ, buông tay.” Người đàn ông rất có phong độ đối với nam hài ôn hòa nói.

Chỉ thấy cậu bé này đúng là cậu bé đã đua xe trên đường, sự kiện đua xe lần trước đã qua một tháng, cuối cùng bé cũng được thả ra. Lúc đó bé muốn đi tìm lại đứa bé hôm đó, lại không nghĩ đến người đàn ông trước mắt này, lão đầu tử nói với bé, muốn bé đi “Học viện Andara Dị - Võ”, học viện nổi tiếng nhất Thủy Lam Tinh. Có khả năng học dị thuật và võ thuật, đồng thời cũng có học các học trình khác, nhưng quan trọng nhất vẫn là dị năng và võ thuật, có thể tiến vào học viện không phải thiên tài, thì cũng phải có thiên phú dị bẩm, và là người có quyền thế cao. “Học viện Andara Dị - Võ” ở trong An thành, phía sau

học viện chính là rừng rậm có rất nhiều dị thú, lúc trước bé rất muốn đi, đáng chết là phải trọ ở trong trường, ở là ở hết học kỳ, nếu đến tuổi chỉ định mà không đạt tới yêu cầu của đẳng cấp, nếu không chịu ở lại trường học tiếp thì sẽ bị đuổi học, nhưng mà bé vẫn muốn đi tìm bé gái kia cơ.

Vẫn không buông cổ áo của người đàn ông kia, lại quát: “Con không đi, không muốn đi bây giờ.”

“Vì cái gì? Trước kia con ước gì được đi đến đó, vì cái gì bây giờ không muốn?” Người đàn ông có chút nghi hoặc hỏi.

Khuôn mặt cậu bé thoáng lên nét ửng hồng, ánh mắt có chút né tránh nói: “Con mặc kệ, dù sao con cũng không đi.”

Không rõ con trai mình có chuyện gì, người đàn ông này vẫn có cốt khí, dịu dàng lại kiên định nói: “Không đi cũng phải đi, ba đã báo danh cho con rồi.”

“Ah!!!! Ông già chết tiệt!!” Hai mắt cậu bé trừng lớn, đối với người đàn ông kia rống to.

“Nhóc con hư hỏng! Ba đã nói không được gọi ba là ông già, phải gọi ba ba!!” Mắt của người đàn ông cũng trừng lớn, phong độ vừa nãy cũng không còn.

“Hừ, vốn là ông già rồi, còn gọi ba ba cái gì! Ghê tởm! Không biết xấu hổ!” Bé trai không yếu thế chút nào, khinh bỉ nói.